

דברי חיזוק ומוסר מלוקטים משיעוריו של מורנו ורבנו הרב בניהו שמואלי שליט"א לפרשת בהעלותך

חכם עובדיה עליו השלום הביא בספר 'ענף עץ אבות' מעשה נפלא. מעשה שהיה עם רבי 'יואל סירקיש' הוא הב"ח (בית חדש), שהיה אב בית דין של העיר 'קראקה'. 'האפיפיור' בזמנם היה שולט על מלכים ושרים ברוב העולם והיה לו כוח גדול, 'על פיו יחנו ועל פיו יסעו'. התמנה באותו זמן 'אפיפיור' חדש שהיה מאוד תאב לכסף ורצה למלאות את הקופות שלו, ואמר שאין לו מספיק כסף לבנות את הארמון שלו, ולכן קרא לשניים מראשי הכומרים החוסים בצילו, ואמר להם שיסעו ממדינה למדינה ומעיר לעיר כדי לגייס כספים, ונתן להם המלצה בכתובת ובחתימת ידו. וכל מקום שיגיעו אליו, ילכו תחילה ל'קרדינל' שהוא ראש הכומרים של אותו מקום, כדי שיתלווה אליהם להתייצב לפני המלך והשרים, ואז יתרמו להם כולם כנדבת ליבם. בנוסף אמר להם שאת הכסף שיקבלו מתרומות, ימירו בשטרות כסף כדי שיהיו קלים לשאת אותם בתוך בגדיהם. גם אמר להם ללבוש בגדים בלויים, כדי שלא יחשדו בהם ולא ישלטו בהם עין הגנבים והשוודדים. וגם יתפרו את השטרות מתחת לבגדים. וככה היה. עשו חיל גדול והגיעו ל'קראקה' בחצות לילה עייפים מן הדרך, כשכל בני העיר נמו באותו העת את שנתם. לפתע ראו באיזה בית אור. הייתה גרה שם איזו אלמנה צעירה שהיה לה תנור אפייה ומסעדה פתוחה לכל עובר ושב וזו הייתה פרנסתה. שאלו אותה 'יש לך מקום לסעוד וללון לילת לילה?' אמרה להם 'אין בעיה, בביתי יש חדרים מיטות ושולחנות. בבקשה, תאכלו מה שאתם רוצים ויש לכם מקום ללון'. אמרו לה 'אנחנו רוצים מאוד לאכול. אבל אנחנו רוצים קודם לעשות איזו מקלחת, אבל לא אצלך, אלא יש פה נהר עם מים זכים ובהירים. תכיני לנו סעודה דשנה, ואנחנו באים עוד מעט ונשלם לך במיטב הכסף, ואחר כך נלך ונישן. הם הלכו לנהר, ואת הבגדים שמו על שפת הנהר ונכנסו לשחות. אבל הייתה שם מערבולת שלקחה את שני הכומרים האלה וערבלה אותם עד שיצאה רוחם ומתו. והיא בינתיים הכינה להם מאכלים טובים ומחכה כבר שעתיים והם לא באים. יצאה לחפש אותם, ורואה אותם בלי רוח חיים בתוך הנהר, וכל הבגדים שלהם בחוץ. ראתה שאין מה לעשות ולקחה את הבגדים והרגישה שהם מאד כבדים. הכניסה את זה אצלה לבית והתחילה לבדוק אותם. קורעת את הבגדים הבלויים האלה ומגלה בפנים 'אוצרות'. וכך השם ברח אותה בממון. לקחה את הבגדים וזרקה אותם בנהר שהמים יוליכו אותם, ואת הכסף שמה בקרקע בבית וכיסתה אותו. בימים ההם היה איזה איש אחד שהיה סוחר גדול מתלמידי הגאון רבי 'יואל סירקיש' בעל הב"ח. מתה עליו אשתו בקיצור ימים, ולאחר מלאת שנה, בא אליו שדכן ואמר לו 'יש כאן את האלמנה הזאת הצעירה, כזאת אישה טובה ומצליחה, ונהייתה פתאום עשירה מיליונרית...'. הוא ראה את העושר העצום שלה והאירו עיניו. אמר למשודכת 'אני לא מבין. מלחם ואוכל שאת מוכרת כאן בפונדק הדרכים לא יכולים להיות כאלה עשירים. מאיפה כל זה? תגידי לי את הסוד...'. לאט לאט התחברו ביחד וכבר קבעו תאריך לחתונה, ואמר לה 'תגלי לי בבקשה, כי אני לא רוצה סתם כסף מבלי לדעת מאיפה זה בא'. היא אמרה לו 'זה סוד גדול. אם ידעו את זה, יהיה לי בעיה... כל זה כל שייך לכומרים שבאו 'לעשות כסף' והם 'הלכו' לרחוץ בנהר וטבעו שם. יכולים לעשות לי צרות גדולות'. וכך בלית ברירה האישה גילתה לו את הסוד. אמר לה 'תשמעי, אני לא זז ולא מחליט אלא לפי מה שיגיד לי רבי 'יואל'. את צריכה לבוא ולספר לו. אם יאשר את זה, נתחנן, ואם לא, אני לא מתחנן...'. הלכה וסיפרה לו. אמר להם 'טוב, אני מרשה לכם להשתמש בכסף, אבל תבנו בזה 'בתי כנסיות' ותיתנו כסף ל'כוללים' ותחזיקו תורה, והכל יסתדר'. וכך היה. לימים, היה שם תלמיד אחד ששמע את המעשה הזה כי הוא היה בדיוק עם הרב באותו המעמד שסיפרה לו האישה על כך, והרב היה מאמין בו בתלמיד הזה לכל דבר, ויום אחד נכנסו הדברים כארס בליבו כל עניין הכסף והממון הרב, ובר-מינן הלך ופקר והתנצר ולאט לאט עלה לגדולה ושמו אותו לא פחות ולא יותר בתור 'אפיפיור', הוא היה חריף מאוד והיה התלמיד הכי טוב של הב"ח. וכך כשמת ה'אפיפיור' הזקן, כולם נתנו עיניהם בו ואמרו שהפיקח הזה מתאים הכי הרבה להיות ה'אפיפיור' הבא. הוא רצה להתפרסם חזק, ואסף את כולם ואמר שגילו לו סוד מן השמיים, וקרא לאישה הזאת ולבעלה, והוא רוצה להראות כאילו שגילו לו מן השמיים איפה כל הכסף של הכומרים שהלך לאיבוד. קראו להם וגם קראו לב"ח (הבית חדש). באו כולם, והב"ח אמר לזוג 'אל תדאגו'. אמרו לו 'מי יודע מה העניין ולמה קראו לנו?'. ברגע שהגיעו לארמון, הם רואים הבחור הזה שנהייה 'אפיפיור' וזה התלמיד של הב"ח... כל גדולי עולם והמלכים מכל העולם היו שם כי ה'אפיפיור' רוצה לדבר דבר שאף פעם לא נשמע, וגילו לו זאת מן השמיים... בינתיים מה עשה הב"ח? עשה איזו תפילה מעומק הלב, שזה ה'אפיפיור' ישכח את כל מה שיש לו במוח... ואכן, בינתיים, זה מנסה להיזכר אך לא מצליח, כי השר של השכחה השכיח ממנו הכל... אמרו לו כולם 'מה אתה הלכת וצחקת עלינו וקראת לכולם לבוא לכאן, ואין לך כלום לומר לנו??' מה אתה רוצה לומר לנו??' אך הוא לא ידע... אמרו לו 'הבאת אותם לצחק בנו??'. אמרו האחד לשני 'נוריד אותו מיד מגדולתו בגלל הזלזול במלכי המדינות שבאו לכאן לחינם...'. סוף דבר, הב"ח והזוג האלה חזרו בחזרה לביתם והזוג הזה השתמשו בכסף בנחת...

לפניות 05 24/7 - במתן תורה כתוב שמשה רבנו לוקח את 'ספר הברית' ויקרא באוזני העם. את כל דברי התורה קרא באוזני עם ישראל. ומה הם אמרו? 'ויאמרו כל אשר דיבר השם נעשה ונשמע'. יש כאן רמז גדול. זה מופיע בספר 'שמות' פרק כ"ד בפסוק ז'. אומר הרבי שלמה לוינסטיין דבר נפלא - יש מושג כזה בעולם שחנניות אצל הגויים פתוחים 24/7, כלומר 24 שעות ביממה, ושבעה ימים בשבוע. ובפסוק הזה שהוא פסוק 7 בפרק כ"ד שזה 24 אומרים עמ"י 'ויאמרו, כל אשר דיבר השם נעשה ונשמע'. עם ישראל צריך לזכור את השם 24/7 וכל רגע צריך לעשות את דבר השם. כל הזמן הפסוק הזה צריך לזרז אותנו לקבל עלינו אלוהותו יתברך - 'כל אשר דיבר השם נעשה ונשמע'. איזו זכות יש לנו שירד הקדוש ברוך הוא על הר סיני ונתן לנו את התורה באהבה ובחיבה, ואמר לנו 'תתעסקו בזה'. אם אתם תתעסקו בזה, הכל יהיה בסדר. תתעסקו בתורה ותשמרו את מצוותיה כמו שאמרתם והבטחתם 'נעשה ונשמע'. אז תדעו לכם אתם 'מסודרים'. כי כתוב שם 'ונתתי גשמכם בעיתם ונתנה הארץ פריה ועץ השדה ייתן פריה. והשיג לכם דיש

את בציר ובציר ישיג את זרע ואכלתם לחמכם לשבע וישבתם לבטח בארצכם, אף אחד לא יפריע אתכם. ומתי זה קורה?, אם אנחנו מקבלים עלינו את התורה באהבה ובחיבה. ועכשיו זה הזמן שאנחנו צריכים לקבל עלינו באמת את התורה.

מסכת תחומין – סיימנו את הפרשה הקודמת בפרשת 'הנשיאים', שהם זכו ועשו חסד האחד עם השני באהבה ואחוה, וכל אחד הקריב את קורבנו באהבה, ובחסד עם השני, וכולם קשורים ביחד להשפיע אחד בשני, וכל אחד היה שמח בקורבן של חברו. כל יחיד ויחיד כאילו הוא יחיד בעולם, והקדוש ברוך הוא שמח בהם ובקורבנותיהם. ובחנכות המזבח כתוב 'זאת חנוכת המזבח'. 'זאת' בגימטריא 408 כמניין-צם, קל, ממון (עם האותיות). כשבא איש ישראל לחנוך דבר קדוש, צריך לעשות את זה עם 'תשובה', 'תפילה' ו'צדקה', וזה אחר כך ימשיך עליו את האור הגדול של ה'חסד העליון'. וכשלמעשה שאדם מקבל עליו את התורה, העיקר הגדול זה לעשות 'חסד בתורה', להשתדל על התורה ולעשות חסד לזולת, ללמוד איתו, ולעזור לו. חסד זה לא רק בגשמיות כגון לתת לו לאכול, לשתות וכו', אלא חסד זה בעיקר ב'רוחניות' איך לשמור 'שבת' וכו'. וכמו כן לעזור לו אם צריך ממון או שצריך לו איזו עזרה שהיא, ולעשות איתו חסד. זה התורה וזה קיום התורה, לקחת אותו וללמוד איתו ולזכות אותו ולהסביר לו את ההלכות. זה החסד הגדול ביותר.

יש ספר שנקרא **'מתיקות הפרשה'**. ראיתי שם דבר מאוד נפלא שהיה בימינו, לפני שנה בערך. הוא הביא דבר שאני נהניתי ממנו- חתן אחד מספר 'אני באתי לגור בירושלים, ועברנו כמה פעמים דירות, כי הדירות היו קטנות מאוד, אך היינו בכל זאת שמחים ברוך השם שיש לנו משפחה ובריאות, אבל רצינו דירה יותר גדולה ורצינו דירה משלנו. באחד מימי 'עשרת ימי תשובה' בדקתי באזור שחיפשנו בו דירה וראיתי איזו מודעה. התקשרתי לבעל המודעה, ואני ורעייתי דיברנו איתו והמחיר שדרש היה גבוה. הרגשנו שהדירה הזאת מתאימה לנו, אך את הסכום אפשר להשיג בקושי רב. התחלנו לדבר עם יועצי משכנתאות, והבנו שלפי ההכנסות שלנו אנחנו צריכים סייעתא דשמיא מיוחדת שיאשרו לנו את המשכנתא. היה זה בדיוק ערב 'כיפור' והתפללתי חזק לקדוש ברוך הוא, וגם בכלל הדברים ביקשתי שתהיה לנו דירה. אחר כך הייתי טרוד בקניית 'ארבעת הימים' ובניית 'סוכה'. אחר כך היה האסון ב'שמחת תורה'. שמענו את האסון הזה שהיה בדרום, והצטערתי ולא היה לי חשק להתעסק בשום דבר, ובטח לא בדירה. בכל זאת התקשרתי לבעל הדירה ושאלתי אותו אם זה עדיין אקטואלי? אמר לי 'כן'. נכנסתי לעניין עם מרץ חדש. הייתי יום אחד בבית וראיתי איזה ספר שהיה מסופר שם על ר' שלמה זלמן אויברך, שאישה אחת ביקשה ממנו איזו ברכה, ואמר לה ר' שלמה זלמן 'את צריכה משהו לפניך משורת הדין שיעשו איתך חסד מן השמיים. ולכן, תעשי גם את לפניך משורת הדין, ואת תצפי'. הסכימה האישה הזאת לעשות גם כן לפניך משורת הדין. ובאמת, האישה הזאת שעשתה כל מה שהרב אמר לה, כל הדברים שלה הסתדרו. אני ואשתי אמרנו שנעשה גם כן 'לפניך משורת הדין'. שמענו שיש הרבה יהודים מה'דרום' שהתפנו ל'בתי מלון'. הבית שלנו אמנם קטן, אבל הייתי עולה לבתי מלון והייתי אומר להם למפונים 'אולי אתם צריכים לעשות כביסה וכו'?', והם שמחו על ההצעה שלי. והלכנו מהמלון לבית עם שקיות גדולות מלאות בבגדים. המכונה שלנו קטנה, ואין לנו מכונת ייבוש, אבל הרגשנו שזה חסד גדול. הייתה משפחה אחת שכנראה היה קשה להם מאוד, ועזרנו להם יותר מהרגיל. הם סיפרו כמה קשה להם שהילדים לא נמצאים במוסדות לימוד שהם רגילים אליהם, ואין מי שיסייע להם. ביום חמישי ערב שבת עלה בדעתנו שהמשפחה הזאת כמה קשה להם והאישה מורידה דמעות בלי להפסיק בשביל הילדים שלה. ואמרנו 'טוב, נזמין אותם אלינו ל'שבת' לבית כדי לשמח אותם. עשינו 'שאלת רב', ואמר לנו הרב שזו מצווה של 'הכנסת אורחים', וכתוב שאברהם אבינו זכה להכניס אורחים וזכה להשראת השכינה. יום שישי בבוקר אשתי התקשרה אליהם והציעה להם ואמרה הם 'בואו תעשו איתנו 'הפרשת חלה', והיו שמחים מאוד מהרעיון. ביום 'שבת' יצאתי למלון והזמנתי את האבא לבוא איתי ל'בית הכנסת'. איזו תפילה מרוממת הייתה. ואח"כ בא אלינו לבית ואמרנו 'יד' שלום עליכם', והבחנתי בדמעות בעיניים שלו והוא היה מאד נרגש. לאחר מכן, סעודות שבת, דברי תורה, מעין עולם הבא היה. אחרי הסעודה סיפר לי שיש לו בית גדול מאוד ויש לו משרה מכובדת עם משכורת מאוד גבוהה. אבל כעת הוא מרגיש שאין לו שום דבר, כי את ה'נשמה' חסר להם ואת ה'רוחניות' אין להם. ואמר 'לפעמים הקדוש ברוך הוא שולח לאדם קשיים כדי שיתקרב אליו. ככה אני מרגיש'. במוצאי שבת אמר לו האורח 'אני רואה שיש לך משפחה גדולה והדירה קטנה. למה אתם לא עוברים דירה?', אמרנו 'ברוך השם שמחים במה שיש. אנחנו מחפשים לעבור דירה, אך יש קשיים עם המשכנתא, צריך הון עצמי'. אמר לו 'אני פקיד משכנתאות. עכשיו הסניף סגור, אבל יש לי קשרים ואני אני אסייע לך...'. תוך שבועיים סגרנו את החוזה והיה לנו סייעתא דשמיא גדולה, והחזרות של סכומי כסף בריביות הכי נמוכות בעולם. וגם הוא נתן לנו כסף בבחינת 'הענק תעניק לו', והכל הסתדר מהשמיים בצורה הכי טובה. וכל זה נובע מ'חסד' שאדם עושה.

אור פאנוץ ס' פאנוץ פאנוץ פאנוץ – ועכשיו התחלנו בעזרת השם פרשת 'בהעלותך את הנרות'. אין דבר יותר טוב אחרי קבלת התורה, להגיע לאור הגדול של המנורה. 'דבר אל אהרן ואמר אליו בהעלותך את הנרות אל מול פני המנורה יאירו שבעת הנרות'. מהמנורה של בית המקדש, היה נמשך אור רוחני, אור הגנוז, והאור הזה היה מאיר את הנשמות שלנו, נשמות של בני ישראל. היום אין לנו את המנורה שתקדש אותנו, והתורה צוותה 'ובמתכונתה לא תעשו לכם'. אבל בכל זאת, כל האור הזה גנוז ב'תורה'.

'בהעלותך את הנרות', מה זה הנרות? – 'תורה נ', התורה ו50 שערים שלה, 50 שערי בינה. אם כן, כל האור הגנוז הוא גנוז בתורה, ובפרט ב'זוהר הקדוש'. ואיך נזכה לזה?, ע"י שאדם מתייגע בתורה ולומד תורה וגם מקדש את עצמו. אדם שרוצה לזכות לדברים גדולים כשהוא לומד תורה, צריך להתייגע בתורה. אבל צריך גם שיהיה הלימוד בקדושה. כי לפני אותיות 'תורה' יש אותיות 'קדושה' – לפני ת' יש ש' 'קדושה'. לפני ו' יש ה' של 'קדושה'. לפני ה' של המילה 'תורה' יש ד' של קדושה. נקדש את עצמנו, כי עכשיו 'עונת הקיץ', ואיזה מראות נגעים יש בעוונותינו הרבים. ולכן צריך להזדרז בצניעות גדולה. לפני שאדם יוצא לדרך, צריך להתפלל שהשם ישמור לו את העיניים שיהיו קדושות, והמחשבה שתהיה טהורה ושילמד תורה מתוך קדושה.

יש לאדם בראשו כעין שבעת קני המנורה, כאשר הפה זה הקנה האמצעי. שני הצמודים לו זה שני הנחיריים. הצמודים להם הן ב' עיניים, ואח"כ ב' אוזניים. אלה הכלים הנמצאים בראש, שהם עיקר הכוח של הבן אדם, וכל המוחין שלו הכל בראש. וכאשר האדם ניזון מהתורה, מאירים כולם דרך הנר האמצעי שזה הפה, כי **'כל עמל האדם, לפיהו'**. כאשר האדם מקדש את כל הכלים שלו ע"י לימוד התורה, הוא זוכה להתקדש קדושה גדולה.

אם נעשה חשבון- **'אדם'** זה 45 בגימטריא, **'ראיה'**=216, **'שמיעה'** זה 425, **'ריחא'**=219, **'דיבור'**=222. והכל יחד=1,128 כמניין **'שמע ישראל השם אלוהינו השם אחד'**, ובזה מייחדים את הקדוש ברוך הוא על כל אבר ואבר. אדם שמקבל עליו 'עול מלכות שמיים', מייחד את הקדוש ברוך הוא על כל אבר ואבר. לכן צריך לעשות מְשֻמֵר על משמר, כי 'הנרות הללו קודש, ואין לנו רשות להשתמש בהם'.

'דבר אל אהרן' – מה זה 'דבר', זה 'מנהיג' כמו 'דָּבָר עִמָּם תַּחֲתִינוּ'. והפירוש הוא, לשלוט על האיברים האלה, שאדם ישלוט בהם ולא לתת להם הפקרות. השם יזכה אותנו שנשלוט עליהם, ובר מינן שלא ילכו וישוטטו העיניים והפה וכל האיברים האלה בלי שליטה. אלא יהיו בקדושה גדולה. איזו זכות זו תהיה אם נהיה קדושים ונשמור את העיניים שלנו ואת הפה ונברור מה לדבר ומה לא לדבר, מה להריח באף ומה לא להריח וכן הלאה בכל החושים שלנו שנזכה להתקדש ולהיטהר בהם.

להתקבל ליחידה האמנותית - מעשה שהיה לפני עשר שנים בחו"ל. היה שם בחור דתי ששומר מצוות ולומד תורה. שם, לא היה

חובה ללכת לצבא. אך מי שרצה ללכת, היה מקבל משכורת נאה. בפרט אם הוא בתפקיד מיוחד. אותו בחור רצה להתקבל ליחידה המובחרת - 'אריות ההר' שקשה מאוד להתקבל אליה. הוא סיים את הלימודים בהצלחה רבה, ועכשיו היה צריך לעבור מבחן מעשי כדי להתקבל. המבחן היה שהוא צריך לשים על הגב משא של חמש עשרה קילו ולרוץ מרחק של חמש עשרה ק"מ. מתוך חמישים חיילים, נשארו עשרה חיילים. הוא היה ביניהם והתקבל לבסוף ליחידה המובחרת. לאחר תקופה, הוא שמע שיש יחידה יותר מובחרת - 'קומנדו 6', והוא רצה להתקבל אליה. חבריו אמרו לו שהוא לא יצליח. הוא התעקש, ואת המבחנים בכתב עבר בהצלחה. כשהגיע למבחן המעשי, אמרו לו שהמבחן הוא לשחות כל הלילה בבריכה של קרח במים מאוד קרים, ובנוסף, שמים לו אזיקים בידיים והוא צריך לשחות רק עם הרגליים. כל אחד מעשרת הנבחנים היה בחדר לבד. עליו השגיח המפקד של היחידה שהתעסק בינתיים בעניינים שלו ולא הראה התעניינות במתרחש סביבו כלל. הגיע השעה שתיים בלילה, והבחור מרגיש שעוד מעט יוצאת נשמתו והרגליים שלו קופאות בתוך בריכת הקרח. בשעה שתיים בלילה הוא התמוטט וכמעט טבע. המפקד קרא לשני חיילים שהרימו אותו וחיממו אותו והשיבו את נפשו לאט לאט. אמר לו המפקד 'אני מצטער אך אתה לא הצלחת לעמוד במבחן'. ענה הבחור 'מי יכול לעבור את מה שעשיתי??'. המפקד אמר לו שהוא לא הצליח ולכן לא התקבל ליחידה. הבחור שם עליו בחזרה את האזיקים וקפץ שוב למים ושחה רבע שעה. אחרי רבע שעה קרא לו המפקד שיצא ואמר 'הצלחת!'. המטרה לא הייתה להחזיק כל הלילה מעמד בבריכה הקפואה, אלא המטרה היא לראות אם יש לך מסירות נפש אמיתית. אחרי שאמרתי לך שלא הצלחת במשימה, היית אמור לוותר וללכת. אך אתה לא וויתרת ונכנסת שוב לבריכה והראית את המסירות שלך, ולכן התקבלת ליחידה המובחרת'. גם אנחנו, אחרי שקיבלנו את התורה ב'שבועות', האדם רוצה להתקדם, אך יש ניסיונות. האדם עמל ועמל, אך לפעמים הוא נשבר. אך עליו לדעת, שאם הוא רוצה להתקבל ליחידה 'מובחרת', אז אין להישבר! כשאדם מוסר את עצמו ומשתדל בכל כוחו, אזי משמיימים נותנים לו 'מתנות'. העיקר שירצה באמת וימסור נפשו על התורה.

יכיל לא יצח אמנו יצח - אני הכרתי את האדמו"ר מפיטסבורג שהיה גר ב'אשדוד'. כשאני הייתי הולך אז לרבי מאיר, היה שם את האדמו"ר מפיטסבורג, ור' מאיר דווקא היה אוהב אותו. היינו הולכים לבקר את ר' מאיר, ופעמים שהיינו הולכים לאדמו"ר והוא היה נותן מטבע מכסף. הוא היה צריך לנסוע יום אחד לאיזה מקום בחוץ לארץ, הלך לשדה התעופה עם שמונה חסידים שלו. באמצע הדרך הייתה איזו בעיה במטוס והם היו צריכים לנחות נחיתת חירום. הייתה תקלה והיו צריכים להתכונן לקראת הגרוע מכל. עשו תפילות במטוס והצליחו לנחות בשלום באיזה מקום. במקום שנחתו, היה שם איזה בן אדם שרק ראה אותם, ומיד התעלף. שמו לו מים בפנים ונתנו לו לשתות, והוא התעורר וראה אותם ועוד הפעם התעלף. כשהתעורר, אמרו לו 'מה קרה לך?', אמר 'תשמעו אני אגיד לכם'. סיפר שהוא יהודי, בן למשפחה חסידית, והוא יצא מדרך השם והתדרדר, עד שהגיע למצב קשה. בא אליו אתמול בלילה אבא שלו בחלום, ואומר לו 'עד מתי אתה עושה דברים כאלה?', ואתה כמו גוי, לא שומר 'שבת' ולא הולך בדרך השם ולא מתפלל. אתה יודע שמחר בלילה זה ה'ארציט' שלי, ואתה יכול לעלות חזן ולהתפלל עבורי?'. אמר 'אבא, אני אין לי שום זיקה ליהדות, ואיך אני אגיד עליך 'קדיש'?', אני נמצא באיזה 'חור' שכולם שם גויים. אני יהודי יחיד פה'. אמר לו 'ואם אני אביא לך עוד תשעה יהודים??'. ואמר האיש הזה 'ופתאום אני רואה אתכם שיורדים מהשמיים...'. אתם, תשעה יהודים שיוצאים מהמטוס שנחת נחיתת חירום'. הוא אומר להם איך הוא לא יתעלף מדבר כזה?? 'איך אני לא אתרגש שאני רואה דבר כזה?'. הם קירבו אותו, ולאט לאט הוא חזר בתשובה. פלא פלאות מה זה 'נשמה' של יהודי. בא אבא שלו ועורר אותו, והתקיים בו 'לא ידח ממנו נידח'.

היה אומר מורנו ראש הישיבה 'הנרות, הן הנשמות הקדושות', זה הבנים שלנו. הם 'קודש', ואין לנו רשות להשתמש בהם, לקחת אותם לעבוד, ולכל מיני דברים בטלים. אלא, בע"ה, לעשות אותם תלמידי חכמים, לשים אותם בישיבות קדושות שיהיו תלמידי חכמים'. ולכן, 'הזהיר בנר', ומדליק את הנרות בהתלהבות ובשמחה גדולה, זוכה לבנים תלמידי חכמים.

pen מלל - כתוב על אהרון הכהן שהוא לא שינה דבר ממה שציווה אותו השם יתברך. כשנצטווה אהרון להניף את הלוחים, הוא הניף ביום אחד כ"ב אלף לוחים. זה מראה על הרצון והחשק שלו בעבודת השם.

גם משה רבנו, כאשר כל עמ"י היו עוסקים בביזה במצרים, הוא התעסק בארונם של יוסף, כמו שכתוב עליו 'חכם לב ייקח מצוות'. מי שהוא חכם לב, מחזר אחר המצוות ומתבונן איך יכול לקיים את המצווה.

בגרזיה היה יהודי אחד צדיק, שידע את הערך של התורה, ורצה שהילדים שלו ילמדו תורה. אחד מארבעת הבנים, שלח ל'חפץ חיים' ללמוד אצלו, וקראו לו ר' משה דברשווילי, אחד שלח אותו לרב קוק הרב הראשי לישראל ע"ה, אחד שלח לרב מ'בריסק'. הבן שנשלח לארץ סיפר שהוא היה כאן לבד בא". והרב 'אלפנדר' רצה משהו שיהיה אורח אצלו. סיפרו לו עליו ואמר שיבוא אצלו לליל 'פסח' בעיר העתיקה, והוא בא אצלו. אמר לו הרב בליל הסדר 'אתה, אסור לך להִסָּב, כי 'תלמיד בפני רבו, אסור לו להִסָּב'. הוא מספר שענה לרב 'לא שומע לך כבוד הרב לבטל מצוות הסבה... ואני מסב...'. הרב אלפנדר צחק על כך שזה הבחור תקיף יותר ממנו...!

סיפר ר' משה תלמיד של ה'חפץ חיים', שהם היו לומדים בישיבה ב'ראדין' בליל שישי, ובאחד מלילי שישי היה שלג כבד וקור אימים, והוא סיים את הלימוד בארבע לפנות בוקר ורץ לאכסניה לישון. הוא היה ישן בבית של אחותו של ה'חפץ חיים' שהייתה נותנת לו חדר לישון בו. בדרך לחדר הוא רואה את ה'חפץ חיים' שמיד כשראה אותו אמר לו 'מה אתה עושה פה בשעה כזאת? עכשיו צריך לישון, לך מיד לחדר לישון'. הבחור הלך לישון, ובבוקר סיפר לאחותו של ה'חפץ חיים' שאתמול פגש את הרב בדרך. ענתה אחותו 'כן, זה כבר כמה ימים שהרב לא הצליח לברך ברכת הלבנה, והוא מאד משתוקק לברך את הברכה, וכל הלילה הוא לא ישן כבר במשך כמה ימים, שמא אולי יראה את הלבנה ויברך עליה'. הוא מסתובב בקור הגדול הזה, אולי יזכה לברך ברכת הלבנה. איזה חשק היה להם למצוות.

הרב קנייבסקי ע"ה ביקש פעם מהרב גלבר שהוא מוהל ב'בני ברק', שאם יזדמן לו למול גר, שידוע לו, כי הרב אף פעם לא הזדמן לו למול את הגר, והוא רוצה לזכות בכך, כי יש ברכה מיוחדת 'למול את הגר'. ואכן כשהזדמן הדבר, מספר הרב גלבר, שבאותו היום הרב קנייבסקי היה שמח מאד שהוא זוכה למול את הגר. ואכן הרב בירך את הברכה 'אשר קידשנו במצוותיו וציוונו למול את הגר', ומל אותו. באותו היום הרב קנייבסקי סיפר לכולם שהוא קיים מצווה נדירה שאף פעם לא עשה, ומל את הגר.

לרב מברדיצ'וב הייתה לו התרגשות רבה לפני שהוא היה לוקח ליטול 'לולב'. הכניס את היד שלו לוויטרינה לקחת האתרוג, ונפצע. מרוב שהוא רצה לברך על ארבעת המינים בשמחה, הוא לא שם לב שזה זכוכית מולו שמפרידה בינו לבין הלולב, והוא הכניס את היד בפנים והיד שלו נפצעה. כל זה נובע מהחשק על המצוות.

כל מעשיו לא פי חסד - אומר השל"ה הקדוש, שכל תנועה שהאדם עושה, יאמר 'אם ירצה השם, בעזרת השם'. למשל אדם רוצה לנסוע לאיזה מקום, יאמר 'בע"ה נוסעים אנחנו, ובדעתי לחנות פה אם ירצה השם יתברך'. וכך, יהיה כל הזמן שם שמים שגור בפיו וכל החיים שלו יתנהלו בצורה הכי טובה שיכולה להיות. וכשהאדם כל הזמן קשור לקדוש ברוך הוא, הוא נמצא כל הזמן בידיים של הקדוש ברוך הוא, ממש כמו עמ"י במדבר, שכל המסעות שלהם היו על פי השם - 'על פי השם יחנו ועל פי השם יסעו'.

אדם שיוצא למסע, ומתקשרים אליו לשאול אותו איפה הוא נמצא, הוא יפרט כל פעם את מקום הימצאו. לעומת זאת, אם ישאלו תינוק היושב בחיק אמו 'איפה אתה עכשיו??', יענה שהוא בידיים של 'אימא'. אחרי שעה כשאימא כבר נמצאת במקום אחר שוב ישאלו את התינוק 'ועכשיו איפה אתה??', שוב הוא יענה שהוא בידיים של 'אימא'. כך גם בני ישראל כל הזמן חסו בצלו של הקדוש ברוך הוא. הייתה להם התבטלות לגבי כל המציאות שמסביבם, והשליכו עצמם על הקדוש ברוך הוא בלבד.

אומרים רבותינו, שבשמירת פיו גורם האדם שהקדוש ברוך הוא שוכן אצלו, כמו שכתוב 'על פי', כלומר אם אדם שומר על פיו, יתקיים בו 'השם יחנו', השכינה תשכון אצל אותו אדם. אותו הדבר 'על פי', כלומר אם אדם לא שומר את פיו, אזי 'יסעו', הוא מגרש את השכינה הקדושה הלאה. לכן, צריך מאד מאד שישמור האדם על הפה שלו. כבר אמרו בעלי המוסר 'לשון נופל על לשון'.

הקדוש ברוך הוא ברא בעולמו 'דצח"ם', ראשי תיבות דומם, צומח, חי, מדבר. כל אחד מהדברים הללו כשימות ויכלה, ייקרא 'נבל'. למשל, 'צומח', כשמת הצומח הזה, ייקרא 'עציץ נבל'. 'הדומם' גם כן כתוב בלשון נבל, כמו שכתוב 'נבל חרס'. 'החי', גם כן נקרא 'נבלה'. אותו הדבר נאמר על 'ניבול פה'. כלומר, המדבר, שזה האדם, נמדד בניבול הפה שלו, ושם הוא הולך לבית עולמו. לכן, האדם לא יעשה הפקר את הפה שלו, כי 'כל עמל האדם לפיהו'.

פתיחת 169- בפרשתנו מובא המעשה עם מרים הנביאה ואהרן שדברו במשה. אחרי שנצטרעה מרים, כתוב 'והעם לא נסע עד האסף מרים', והמתינו לה כל עמ"י שבעת ימים עד שהיא התרפאה מצרעתה. איך היא זכתה שכ"כ יחכו לה? אומר רש"י, שחלק לה הקב"ה את הכבוד הזה בשביל שעה אחת שהתעכבה עם משה שהושלך ליאור, ועכשיו בתמורה התעכבו בעבורה כל עמ"י. מיליונים מתעכבים בשביל שהיא התעכבה שעה אחת בשביל משה רבנו. רואים מכאן מעלת הכרת הטוב.

הרבה פעמים אדם אומר לעצמו 'מה לי להכיר טובה לפלוני?', הלא הוא לא עשה בשבילי, אלא עשה זאת בשבילי. אך זו לא טענה, כי גם אם עשה בשבילי, העיקר שהוא שעשה לך אפילו משהו קטן, אתה מחויב להכרת הטוב. דבר זה הוא מורשה מאבותינו.

ראינו כבר ב'מכות מצרים' מה שהיה קשור ליאור ולארץ, הקב"ה ציווה את משה 'אל תפה את היאור ואת הארץ', ואמר לאהרן שהוא יטה את ידו על מימי היאור או יכה את עפר הארץ, כי משה רבנו נעזר ביאור כאשר אימא שלו שמה אותו בתיבה ביאור, וגם נעזר בעפר כאשר הטמין שם את המצרי. ולכן הוא לא יכול להכות את היאור והעפר. מכאן לומדים בעלי המוסר על מעלת הכרת הטוב. הרי היאור והעפר הם 'דומם' והם לא חשים בטובה שעשה להם משה והם לא מצפים להחזרת טובה. אך הכרת הטוב זה מעלה בשביל המפיר טובה, בכך שקובע בנפשו מידות טובות.

כתוב בתורה להשליך את העצמות של 'קורבן הפסח' לכלבים, בגלל שהם קיימו 'לא יחרץ כלב לשונו' כאשר עמ"י יצאו ממצרים. וכמו כן התורה ציוותה לעשות 'פטר חמור', בגלל שהם סחבו את כל המשאות של עמ"י כאשר יצאו ממצרים. הכל זה סביב הכרת הטוב.

הגמרא אומרת שאשתו של ר' חייא הייתה מצערת אותו למרות שהיה משקיע בה וקונה לה מתנות. אמרו לו 'מה אתה עושה?', כ"כ מצערת אותך, ואתה עוד קונה לה מתנות? אמר 'ד"יניו שמגדלות את ב"יניו לתורה ומצילות אותנו מהחטא'.

ב'ברכת המזון', קודם כל אנחנו מודים לקב"ה 'נודה לך השם אלוהינו', ואח"כ אומרים 'רחם השם אלוהינו עלינו ואל תצריכנו לידי מתנות בשר ודם'. לומדים מכאן שקודם כל צריכים להודות, ואח"כ לבקש. כי ה'צינור' לפתוח את השפע זה ה'תודה' וההודיה. זה יסוד גדול בעבודת השם.

הקב"ה ביקש ממשה לנקום נקמת מדיין. משה רבנו אמר שהוא נתגדל במדיין ולכן הוא לא יכול. והשם אמר לו 'למנות שליח שינקום במדיינים'. אותו דבר, משה לא קיבל את תפקיד הגואל של עמ"י עד שלא הלך קודם אל חמיו לבקש רשות. כי הוא עד עכשיו גידל אותו ונתן לו את ביתו, ולכן לא יכול לעזוב כך את הבית שלו בלי לבקש רשות.

'אליהו הנביא' הצייה את בן ה'צורפית', וכן אלישע הצייה את בן ה'שונמית', וכל זה בגלל רגשות של הכרת הטוב שהיה להם. נתאר לנו כמה הכרת הטוב צריך האדם להרגיש כלפי ההורים שלו. וגם לאחים שלו ולחברים שלו בשיבה. זה לא רק לומר 'תודה', אלא לעשות דברים טובים עם מי שהטיב איתו. כי רבותינו אמרו 'מי שכופר בטובתו של חברו, בסוף כופר בטובתו של הקב"ה'. צריך שהאדם יהיה רגיש בנושא הזה.

היה אחד שהרב דסלר כתב לו במכתב 'אתה לא אמרת לי תודה. אמנם אני לא צריך את התודה שלך, אך אתה תלמיד שלי ואני מחנך אותך, ואני רוצה שתדע- אתה עזבת פה, וראוי שתגיד תודה. אל תהיה ממשיבי רעה תחת טובה.

הגמרא אומרת ב'כתובות' שאדם אחד בא אצל הדיין, ולדיין היה נוצה על הבגד. האיש הפריח את הנוצה ברוח פיו. אמר לו הדיין 'אני פסול לדון אותך...!'

בשנת תרע"א היה ה'חפץ חיים' לבדו במקווה והתעלף בגלל שלא הרגיש טוב. באותו הזמן נכנס פנימה ה'בלן' שהשתדל לעורר את ה'ח"ח, ואכן הצייה אותו. מאז, ה'ח"ח לא עזב אותו מלהכיר לו טובה, וכל חג היה מזמין אותו אצלו. ובסוף בירך אותו שיאריך ימים, ואכן האריך האיש ימים.

כשהגיע ה'אמרי אמת' מ'גור' לאיזו עיירה שהיה שם איזה רופא שיכול לטפל בו. כולם הזמינו אותו אליהם הביתה, אך הוא רצה ללון אצל השוחט ר' אליעזר פרידמן, למרות שביתו היה בקצה העיירה והיה בית פשוט. שאלו אותו למה בחר להיות אצלו?, אמר להם 'אני חש כלפיו הכרת הטוב, כי לפני ארבעים שנה באתי לרופא הזה, ומי שאירח אותי אז זה השוחט. הוא עשה לי חסד'.

פעם החזון אי"ש הגיע לאיזו שמחה שלא היה שייך שיגיע. שאלו אותו את הסיבה, ואמר 'כשהגעתי לארץ, האיש הזה הוריד לי את המזוודות מהאוניה.. איך אני אל אבוא לשמחה שלו?'

יש תמונה של ר' אלה' לאפיין שהוא נותן לחתולה לשותות חלב. שאלו אותו לסיבת הדבר. אמר 'יש לי הכרת הטוב לחתולה. היו פעם הרבה עכברים בשיבה, והביאו חתולה שניקתה את השטח ואכלה את כל העכברים.. לא אתן לה לשותות קצת חלב??'

פעם הרופאים אמרו לו שהוא צריך אוויר נקי, ולכן היה לוקח את התלמידים לחיק הטבע לתת להם שם שיעור. כשסיימו, היה מנקה ומצחצח את כל המקום מתוך הכרת הטוב.

פעם הרב פינקל ניגש לר' שלום שבדרון באיזו שמחה שהשתתפו בה שניהם, וביקש 'תברך אותי שגם אני אזכה להיות בבר מצווה של הנין שלי', והוא בירך אותו. לאחר זמן, יום אחד רואים את הרב פינקל מגיע לשמחה של ר' שלום שבדרון ואומר לו 'אתה ברכת אותי לזכות בשמחת הנין, ואכן זכיתי, ואני חייב לך הכרת הטוב'.

ענין - סלים בן רחל, הרב שלום אהרן בן רחל, חכם שלום הכהן בן תפחה מלכה, הרב שמעון בן חביבה, הרבנית שולמית רחל בת מול, יעל מוהר בת נוגה, שאול בן רחל ופורמונה בת רבקה, מורד בן פרידה, זקי יצחק בן פרידה, נוהם עליזה בת אסתר, רחל בת גור, פרידה פרידס בת נוהם עליזה, יוסף בן שמחה יונתן אודליה בת אסתר, מיכל מרים בת לימור, משה חיים בן ספלה אסתר, יעקב ישראל בן שושנה, יניב בן שושנה, ורד בת בניה **בריאות ונחל** - דוד בן זוהרה, נחמן בן רינה, רבקה בת בסנדה, זקי בן ספלה אסתר, שושנה בת רבקה, ספלה אסתר בת נוהם עליזה, ישראל הרצל בן ביה, אברהם בן לינה, רינת שרה בת שושנה, רחלי בת רינת שרה, שמואל בן רינת שרה, אבישי בן שולמית **וש"ק** - משה בן בלה, עשון בן רונית ברכה, מירי בת סוון, שי שלמה בן חנה, רפאל נתנאל בן מלי, שרה בת חנה, רינת שרה בת שושנה, מרדכי בן ספלה אסתר, אסתר בת בניה, מאיר הראל בן יונה

מצווה אלהית. האדוניין אהרן אלקל את פסלון או אסייע ואתאוך בהפצתו יפנה לאפולן - 052-6126053